

møller, som havde viist sig at bære gode Frugter og vare nyttige, og ved kun at foretage saadanne Forandringer, der virkelig kunde siges at være Forbedringer, hvorimod man paa det Bestemteste burde modsætte sig ethvert Forslag, hvis Vedtagelse førte til at svække Hærens Kraft, saaledes at de fjernede Hæren fra istedet for at nærme den til Muligheden af at kunne løse den. Opgavens Forsvaret maa kræve af den, en Opgave, som Mindretallet erkjender for at være dobbelt vigtig, da Hæren som bekendt og desværre for Tiden er vort eneste, til fuld Brugbarhed uvilliede Værn. Det er gaaende ud fra dette Synspunkt, at Mindretallet har anstillet sine Betragtninger med Hensyn til vor nuværende Hærlø, og det har da maattet erkjende, at et Arbejde, der er fremkommet saaledes som dette Arbejde er fremkommet, og gjennemført paa den Maade, som sket er, har Krav paa den Anerkjendelse, at det frembyder mange Fordele og forholdsvis saa Mangler, og at disse Mangler ere lette at rette, for saa vidt man vil gjøre det med god Villie. Disse Mangler ere jo slet ikke skjulte for Nogen, og navnlig ikke for Høvedsvalget. Det høitærede Krigsministerium har jo paa et tidligere Stadium forelagt Udvalget alle de Betænkninger, der i saa Henseende ere indhændte af dem, der have haft Leilighed til praktisk at prøve Hærens Bestemmelser. Resultaterne af disse Betænkninger ere fremsatte i nogle Punkter i Mindretallets Betænkning fra ifjor. De ere ikke gjentagne i Betænkningen i Aar, idet man har troet at turde henvise dertil, og jeg skal tillade mig, efterhaanden som vi gaa fremad i Forhandlingen, paa enkelte Punkter at henvise dertil. Om Et have alle Medlemmer af Mindretallet været enige, og det er, at man ved Revisionen burde gaa overordentlig nær som frem ved alle de Forandringer, man foreslog, og at man navnlig ikke burde foreslaa Forandringer i det Bestaaende, uden at de kunde siges at være virkelige Forbedringer. Hvorvidt man nu burde gaa i den Henseende, derom har der vistnok været forskjellige Meninger i Udvalgets Mindretal, og disse forskjellige Nuancer fremtræde klart og bestemt i Mindretallets Betænkning fra ifjor; men samtlige Medlemmer af Mindretallet ere komne til den Erkjendelse, at skal denne Sag overhovedet fremmes, er det nødvendigt, at man slutter sig sammen, at man bliver enig, ikke blot indbyrdes, men ogsaa med Regeringen, kun ved en saadan Sammenlutning er en Fremme af denne betydningsfulde Sag overhovedet mulig. Samtlige Medlemmer af Mindretallet have derfor sluttet sig til Regeringsforslaget, dog med enkelte Afvigelser, hovedsagelig Fodfolket vedrørende, med Hensyn til Punkter, hvor man ikke tror, at Regeringsforslaget er slaaet ind paa en heldig Vej. Naar jeg efter disse foreløbige og almindelige Bemærkninger nu skal vende mig til den Del af Lovforslaget, der foreligger til Forhandling, vil det af Mindretallets

Betænkning fra ifjor ses, at enkelte af de Mangler, der vare fremhævede i de Betænkninger, som vare indhændte, gik ud paa, at Reservebataillonerens Besætning med faste Befalingsmænd og disses Skridtskab til de værnepligtige Befalingsmænd og til Mandstabet er for ringe, og at Tjenesten ved disse Afdelinger overhovedet er for kortvarig og afbrudt for de Kommanderendes Vedkommende til, at den kan virke tilstrækkelig vækkende og opmuntrende paa de dertil afgivne Kræfter. Og for Forsterkningsbataillonerens Vedkommende var der en bestemt Erkjendelse af, at disse dels paa Grund af det for dem bestemte faste Befalingspersonales ringe Størrelse og dets Bestaffenhed, og navnlig paa Grund af dets fuldstændige Ubekjendtskab med det værnepligtige Befalingsmandspersonale og Mandstabet, først efter en længere Tids Sammenarbejden vilde kunne ventes at gjøre nogen virkelig Nytte. Endvidere gik det gjennem alle Betænkningerne som en rød Traad, at det vilde være heldigt, om man kunde knytte Halvbrigaderens Batailloner stærkere sammen, idet nemlig Halvbrigaderne egentlig kun bestode af Navn og kun i Afdelingernes fælles Garnisoner og andre lignende Forhold vare knyttede til hinanden. Fra alle Sider var der saaledes en Erkjendelse af, at en Sammenknytning af dem i den Formation, der ellers var den almindelige i de europæiske Hæere, nemlig Regimentsformationen, vilde være meget heldig. Naar man nu med Hensyn til disse Punkter kaster et Blik paa det foreliggende Lovforslag, maa Mindretallet erkjende, at den nysomtalte Mangel ved Reservebataillonerne er hævet paa den hensigtsmæssigste Maade, idet den høitærede Krigsminister har foreslaaet alle de Batailloner, der skulle deltage i Forsvaret i første Linie, formere de som Liniebatailloner. Men samtidig er der kommet et Forslag frem fra den erede Ministers Side, som Udvalgets Mindretal ikke har kunnet tiltræde, nemlig det, at forringe Antallet af Bataillonerne fra 30 til 28. Den overveiende Del af Udvalgets Mindretal nærer nemlig den Overbevisning, at allerede den Forsvarsplan, som den høitærede Minister har fremsat under et andet Lovforslags Behandling, vil gjøre det meget betænkeligt at formindste Fodfolksbataillonerens Antal endog paa med en ringe Størrelse; men endnu betænkeligere finder man det, saa længe hele Spørgsmaalet om, hvilke Besætninger vi skulle have, hvilken Natur de ville faae, og hvilken Udstrækning, der skal gives dem, at røre ved dette Forhold, forinden denne Sag er traadt ind i et lidt mindre svævende Stadium, end det befinder sig i for Diebliffet. Udvalgets Mindretal tillader sig derfor at foreslaa det høie Thing at bevare Bataillonerens Antal saaledes, at det i Analogi med Lovforslaget fastsættes, at Fodfolkets Liniestyrke skal være 30 Batailloner. I naturlig Forbindelse hermed staar et andet Forslag fra Mindretallets Side, der ligeledes er knyttet til